ANUNŢURI

Bun venit micuţei **Ana-Parascheva**, al patrulea şi mult aşteptat copil al fraţilor noştri, Ovidiu şi Monica Bar! Dumnezeu să le dea putere să o crească în Biserică!

Tot de al patrulea copil este vorba şi la botezul micuţei **Ioana**, a lui Carmen (nepoata Domnicăi), care a avut loc în pre-ziua hramului Bisericii.

13 ani s-au împlinit de când a trecut la Domnul sora **Aurelia**, bunica gemenelor.
Mereu amintire de blândeţe şi răbdare!

ŞTIRI

• Parohia Bujac şi Palatul Copiilor organizează în 24 ianuarie un **concurs de şah** dedicat tinerilor iubitori acestui sport, pe categorii de vârste, până la 19 ani. (sursa*: arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Începând din acest an, **Corul Madrigal va derula un program permanent de cercetare în domeniul muzicoterapiei**. Programul Naţional de Cercetare „Madrigal for Babies" este coordonat de muziciana şi muzicoterapeuta Angelica Postu. Acesta va studia efectul muzicoterapiei asupra bebeluşilor, gravidelor şi părinţilor. (sursa*: basilica.ro*)

• Începe construcţia **Complexului filantropic AfiOM**, o iniţiativă socială destinată tinerilor din Timişoara, au anunţat reprezentanţii proiectului. Complexul va include un cămin pentru mame aflate în criză de sarcină, un centru pentru tineri, o sala de sport cu acces gratuit şi o grădiniţă cu locuri sociale. De asemenea, în proximitatea complexului se va construi Paraclisul Ortodox „Sfinţii Români" aparţinând Arhiepiscopiei Timişoarei. (sursa*: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Sfântul Ioan Maximovici
Calea împărătească a Crucii Domnului care duce la viaţa veşnică

Fără cruce nu există mântuire pentru suflet, nu este nădejde pentru viaţa veşnică. Fără sfânta cale a crucii nu există altă cale către viaţă şi către adevărata pace sufletească. Oriunde ai merge, orice ai căuta, fără calea Sfintei Cruci nu vei găsi nici calea cea înaltă către cele de sus, nici calea cea mai sigură în cele de jos.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 2 (CLV) 21 ianuarie 2024

Sfinţii săptămânii

D 21 - Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu); Sf. Cuv. Maxim Mărturisitorul; Sf. Mc. Neofit şi Agnia; Sf. Cuv. Maxim Grecul; Prăznuirea icoanelor Hodighitria şi Paramythia de la Vatoped; *Mărturisitorul Sever Bocu (1951)*

L 22 - Sf. Ap. Timotei; Sf. Mc. Anastasie Persul; Sf. Ioasaf al Alaskăi; Sf. Cuv. Visarion Agatonitul - ULEI

M 23 - Sf. Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel; Sf. Părinţi de la Sinodul al VI-lea Ecumenic; Sf. Cuv. Teresia – soţia Sf. Paulin de Nola; *Mărturisitoarea Aspazia Oţel-Petrescu (2018)*

Mi 24 - Sf. Cuv. Xenia din Roma; Sf. Cuv. Xenia din Sankt-Petersburg; Sf. Cuv. Neofit Zăvorâtul; Sf. Cuv. Filoteu (întemeietorul mănăstirii Filoteu)

J 25 - Sf. Ier. Grigorie Teologul; Sf. Ier. Bretanion al Tomisului; *Sf. Noi Mucenici: de la Oranki (78 ierarhi, 2.700 preoţi, 2.000 călugări şi 3.400 monahii, ucişi între 1917-1921)*

V 26 - Sf. Ier. Iosif cel Milostiv al Moldovei; Sf. Cuv. Xenofont, soţia Maria şi fiii Arcadie şi Ioan; Sf. Cuv. Ammun (de la Pateric); Sf. Cuv. Paula (întemeietoarea primei mănăstiri de maici în Palestina); Sf. Cuv. Mc. Maria din Gatcina

S 27 - Sf. Ier. Ioan Gură de Aur - aducerea moaştelor; Sf. Împ. Marciana; Sf. Cuv. Petru Egipteanul

> **„Fiecare din noi este pictorul propriei vieţi. Sufletul nostru este ca o pânză; virtuţile sunt culorile; Iisus Hristos este modelul pe care trebuie să-L pictăm.**
>
> **Sf. Ier. Grigorie Teologul**

Editorial

Silința IUBIRII

Sf. Maxim Mărturisitorul

Silește-te pe cât poți să iubești pe tot omul. Iar dacă nu poți încă, cel puțin să nu urăști pe nimeni. Dar nu vei putea face nici aceasta, dacă nu vei disprețui lucrurile lumii. Te-a blestemat cineva? Să nu-l urăști pe el, ci blestemul și pe dracul care a pus la cale blestemul. Căci dacă urăști pe cel ce te-a blestemat, ai urât un om și ai călcat porunca. Și ceea ce a făcut acela cu cuvântul, tu faci cu fapta. Iar de păzești porunca, arată semnele dragostei; și de poți face ceva, ajută-l, ca să-l izbăvești de rău.

Hristos nu vrea ca tu să porți vreunui om ură sau supărare, sau mânie, sau să ții minte răul în niciun chip și pentru niciun lucru vremelnic. Aceasta o strigă cele patru Evanghelii.

Când ne văd dracii că disprețuim lucrurile lumii, ca să nu mai urâm pentru ele pe oamenii și să cădem din dragoste, **stârnesc împotriva noastră defăimări**, ca, nerăbdând supărarea, să urâm pe cei ce ne defaimă.

Nu este durere mai grea a sufletului decât defăimarea, fie că-ți defaimă cineva credința, fie că viața. Și nimeni nu poate să o disprețuiască, decât numai cel ce caută la Dumnezeu, ca Suzana, Singurul care poate să ne izbăvească din nevoi, ca și pe aceea, și să le descopere oamenilor adevărul, ca și în cazul acela, și să mângâie sufletul cu nădejdea.

Cu cât te rogi mai mult din suflet pentru cel ce te defaimă, cu atât Dumnezeu le arată adevărul celor ce se smintesc.

Numai cei ce păzesc întocmai poruncile și cunosc adevărat judecățile dumnezeiești nu părăsesc pe prietenii încercați prin îngăduința lui Dumnezeu. Dar cei ce disprețuiesc poruncile și nu cunosc judecățile dumnezeiești, când îi merge prietenului bine, se bucură împreună cu el, iar când e încercat și pătimește, îl părăsesc. Ba uneori se dau chiar cu dușmanii.

Să iubim pe tot omul din suflet, dar să ne punem nădejdea numai în Dumnezeu și Lui să-I slujim din toată puterea. Câtă vreme ne susține El, umblă în jurul nostru toți prietenii, și dușmanii nu au nicio putere împotriva noastră. Când însă ne părăsește El, ne ocolesc prietenii, și dușmanii capătă putere împotriva noastră.

Prietenii lui Hristos iubesc din inimă pe toți. Dar nu sunt iubiți de toți. Iar prietenii lumii nici nu iubesc pe toți, nici nu sunt iubiți de toți. *Prietenii lui Hristos păstrează dragostea neîntreruptă până la sfârșit*; ai lumii, până ce se ciocnesc întreolaltă din pricina lucrurilor lumii.

Mulți au spus multe despre dragoste. Dar, numai căutân-d-o între ucenicii lui Hristos, o vei afla. Căci numai ei au avut Dragostea adevărată ca învățător al dragostei. Ei ziceau despre ea: *„De aș avea darul proorociei și de aș cunoaște toate tainele și toată cunoștința..., iar dragoste nu am, nimic nu sunt"*. (I Cor. 13, 2). Cel ce a dobândit, prin urmare, dragostea, a dobândit pe Dumnezeu însuși, întrucât *„Dumnezeu iubire este"* (I Ioan 4, 16). A Lui este slava în veci. Amin!

Adolescența

Muguri de IUBIRE

din jurnalul unui preot

În ultima noastră convorbire, printre alte fulguiri ale neliniștii prin care te-ai descoperit, a fost și aceea a unei succinte mărturisiri pe care mi-ai făcut-o. Poate cea mai importantă cauză a întregii tale revolte față de cei ce calcă cu brutalitate în tainițele inimii tale, vorbind fără nicio pudoare despre lucruri pe care tu le consideri sfinte, este faptul că în viața ta, **pentru prima dată te-ai gândit la o fată.** Iar după ce mi-ai destăinuit acest gând , spunându-mi-l doar în șoaptă, te-am văzut cum ai rămas înmărmurit. Da, la o fată nu te-ai mai gândit niciodată.

Mă bucur de încrederea pe care mi-ai arătat-o și de șansa pe care o am, de a iniția împreună cu tine o lucrare pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, să o ducem împreună la capăt.

Avem un scop comun și anume să arătăm că există un drept, ca și o îndatorire a fiecărui tânăr, în inima căruia s-au arătat zorile iubirii, să-și păstreze acest templu curat, în orica-re din împrejurările vieții se află, inclusiv la școală.

Cum a putut să aibă loc un asemenea eveniment? De când porți chipul care ți-e drag în inimă? De ce ești neliniștit, deși, afară de tine, nu știe nimeni ce se află în sufletul tău? Un adevăr e sigur: în tine a încolțit o nouă viață misterioasă; pe o ramură a sufletului tău au apărut flori de primăvară. *„Un alt eu însumi se descoperă ochilor prin dragoste"* spune Sf. Ioan Gură de Aur.

Sentimentul care te încearcă acum ar putea fi numit „**iubire serafică**". Aceasta este o mare realitate în viața adolescentului, care nu poate fi exprimată decât de poezie, tocmai pentru că poezia are adâncimea ei. Prima iubire, chiar dacă este înțepată de multe neliniști, firești adolescenței, se naște din frumusețea vieții curate.

Tinerețea, iubitul meu adolescent, e visătoare, tinerețea este romantică. Puteri nebănuite stau îngrămădite în tinerețe și sunt gata să izbucnească în lumină. Mai ales când sunt revărsate în iubire. Întrebarea e: rămân aceste puteri sub pavăza sfântă a lui Dumnezeu? Iată, nu sunt atâția colegi care se apropie de sufletul tău, spunându-ți altceva și căutând în multe chipuri să te înșele? Ei nu văd tinerețea decât ca un fenomen, cum se spune, biologic. Instruiți de „educația sexuală" din școală sau de pe internet, pentru ei, ca și pentru cei ce îi învață pe ei, a trăi conform naturii nu înseamnă altceva decât a trăi conform animalității din natură. Și atunci spiritul nu mai are niciun cuvânt?

NU, iubite tinere! Nu te lăsa înșelat!

Iubirea serafică nu este același lucru cu iubirea decăzută, care și-a pierdut sensul divin și a devenit simplă plăcere sau voluptate. Voința lui Dumnezeu este să simți revărsarea de energii ce se prefac în iubire, să te bucuri de prezența lor în sufletul tău, dar tot voința lui Dumnezeu este să te opui coruperii și contrafacerii lor. Căci **iubirea care nu este flacără pură a tinereții, este cădere din tinerețe.** Un grav eșec.

Iubirea curată a adolescenței este descoperirea unui dar divin ce se află sădit în ființa ta.

Simțirea aceasta rămâne sfântă câtă vreme nu te vei amesteca în rosturile ei cu gânduri și intenții care să o falsifice și să o întunece. Sfânt este sufletul tău dacă se lasă străbătut de razele iubirii lui Dumnezeu; sfânt este și trupul tău, dacă oglindește și el aceleași raze.

Îndatorirea ce-ți revine de acum este să te păstrezi curat și nevinovat față de nenumărate ispite și dorințe ce dau și ele năvală în inima ta tot acum.

Cultură

Lecții brâncușiene de ZBOR

A fost odată un împărat care și-a dorit mult să ridice în cetatea sa, cel mai minunat palat din câte se cunoșteau pe fața pământului. Însă zidirea nu a rămas în picioare până nu a fost găsită și adusă în ea Pasărea măiastră cu ouăle ei de aur. Și împăratul s-a îngrijit de Măiastră și de ouăle ei cu grijă mare, până au ieșit puii, cei mai minunați din împărăția sa. Căci puiul cel mare știa să rostească vorbe atât de măiestrite, încât toți stăteau în uimire și le ascultau cu dulceață. Iar împăratul l-a numit Eminescu. Puiul cel mic avea și el un dar deosebit, căci putea să scoată triluri ca nimeni altul, și l-a numit și pe acesta împăratul, după rostul său, anume Enescu. Numai puiul mijlociu stătea tăcut, neavând parcă vreun dar. Atunci l-au gonit, căci nu era de niciun folos, iar puiul a început să zboare. Și a zburat sus, tot mai sus, până a rămas acolo, zburând. Iar împăratul l-a numit *Brâncuși*.

„Eu nu am căutat, în toată viața mea, decât esența zborului! Zborul – ce fericire!...”

Dincolo de cuvintele (multe, foarte multe) scrise despre Brâncuși în ultimii 100 de ani și mai bine, rămân operele sale, aduse din lumea largă spre îmbucurarea sufletului, neamului românesc după care a tânjit mereu. Am pornit spre expoziția de la Timișoara cu vorbele brâncușiene în urechi:

„O sculptură desăvârșită trebuie să aibă darul de a-l vindeca pe acela care o privește.”

Ochiul sufletului se sperie de realismul primei luvrări expuse. Este prea brutal începutul acestei expoziții, căci te face să te vezi pe tine, cel atât de lumesc. Și atunci te sperii și fugi.

Rugăciune... începe să semene cu ceea ce îți dorești de la Brâncuși. Și mai ales cu ceea ce îți dorești de la tine însuți: gol, precum Adam, stai înaintea lui Dumnezeu, cerând mila Sa. Dar efortul te obosește, așa că binevenit e un *Somn*...

„Mi-am lăsat dalta și ciocanul - și am șlefuit materia cu propriile-mi mâini.”

Privind chipul pe jumătate brăzdat de vremuri și pe jumătate de o perfectă netezime, îmi amintesc de icoana Mântuitorului din Sinai, în care un ochi plânge, iar celălalt râde.

Trezirea este un început de lume, de altă lume. Și ca o venire în lume, ea aduce și *Primul țipăt*. E clipa în care începi să strigi, neputând încă articula cuvinte, dar căutându-le.

Iar după ce strigi, îți dai seama că poți deschide și ochii. Și privești în jur, și privești... ca *Domnișoara Pogany*...

„Ce rămâne oare (din noi) în amintirea celorlalți, după moarte?... — Numai amintirea ochilor! și a privirilor! cu care ne-am revelat dragostea, pentru oameni și pentru lume.”

Iar dacă ai început să și vezi, vine apoi ușor câte un zvon de înțelesuri...

„Eu forma o caut în tot ceea ce creez!... Însă sculptura nu este altceva decât apă. Apa însăși!...

Apa primordială, în care se află rațiunile tuturor făpturilor și lucrurilor, precum este și acel *Pește* atât de strălucitor. Iar dacă înțelegi tot mai mult, începi să urci treaptă cu treaptă pe scara *Coloanei fără sfârșit*... Dar nu oricum...

„Pentru ca acea Coloană fără sfârșit să se poată înălța înspre ceruri, trebuia să fie jertfit cineva... M-am sacrificat întotdeauna pe mine însumi.”

„Elementele Coloanelor mele infinite nu sunt altceva decât însăși respirația omului, propriul ei ritm...”

Iar de aici, ritmul se face rugăciune, iar rugăciunea zbor. Zborul *Păsării Măiestre*...

„Am dorit ca Măiastra mea să își ridice capul, fără a exprima cumva prin această mișcare mândrie, sfidare sau orgoliu... Pasărea de aur!... O lucrez încontinuu!... Însă nu am găsit-o încă!”

Lucrare de fiecare zi, de fiecare clipă, lucrare de toată viața...

„Nu putem să îl ajungem niciodată pe Dumnezeu - însă curajul de a călători înspre el rămâne important.”

Ușa se închide și mai aud doar o șoaptă:

„Îl voi aștepta pe bunul Dumnezeu în Atelierul meu...”

Oamenii lui Dumnezeu

Bătrânul FILARET

Unul din părinții care a trăit în chip ascuns și care s-a nevoit cu mărime de suflet în Grădina Maicii Domnului, ca să-și dobândească „dorirea”, mântuirea sufletului, a fost bătrânul Filaret Dușa. El s-a născut în anul 1892 în Transilvania și la Sfântul Botez i-au dat numele de Nicolae. A mers la Sfântul Munte în anul 1912, la vârsta de douăzeci de ani. El a fost tuns monah la Chilia Sfântului Ipatie a Mănăstirii Vatopedu și a fost numit Filaret.

A stat acolo opt ani, iar în anul 1920 a mers la Chilia „Sfântul Andrei” din Kapsala a Mănăstirii Stavronichita la bătrânul Modest, pe care l-a îngrijit și a luat binecuvântarea lui. În chilia aceasta și-a continuat și și-a săvârșit lupta cea bună.

Când mergea cineva la el, îl găsea afară, în picioare, cu o mână sprijinindu-se de balustradă, iar în cealaltă ținând metaniile. Suferea mult de insuficiență respiratorie și de aceea ieșea mereu afară.

Când era întrebat: „Ce faci părinte?”, răspundea: „Slavă lui Dumnezeu!”. „Ce vrei să-ți aduc?”. „Maica Domnului îmi iconomisește tot ce am nevoie”. Nu primea nimic. Iar dacă cineva îi lăsa ceva pe ascuns, aceasta era un chin pentru mărinimosul bătrânel, pentru că trăia cu o mare acrivie duhovnicească. Adică trebuia să facă multă rugăciune, căci supraevalua lucrurile ce i le aduceau alții. Dacă ceva valora cinci drahme, el îl aprecia la douăzeci și trebuia să facă douăzeci de ațe de o sută de „Doamne Iisuse...” cu închinăciuni pentru cel ce îi aducea binecuvântarea.

Odată cineva l-a rugat pe bătrân să primească o mică binecuvântare, dar el a refuzat.

– Nu pot, nu pot, nu apuc să fac rugăciunile și metaniile ce le-aș datora. Am și îndatoririle mele duhovnicești, le am și pe ale părintelui Vartolomeu, pentru că e bolnav și Hristos va cere de la el numai răbdare.

Părintele Vartolomeu, ucenicul lui, suferea de mulți ani de un parkinson avansat și tremura tot. Iar părintele Filaret, pe lângă faptul că îi împlinea îndatoririle lui duhovnicești, îl și slujea în același timp, cu toate că era bătrân de șaptezeci și opt de ani. L-a slujit cincisprezece ani, până când a căzut și el la pat. I se spărseseră venele picioarelor din pricina statului în picioare la rugăciune și lichidul curgea din ciorapi în papuci, iar din papuci pe podea. Fiindcă suferea de plămâni, stătea într-un colț ca să nu cadă, învelit cu niște pături vechi.

Pe Bătrânul Filaret și pe ucenicul său, părintele Vartolomeu, care era aproape paralizat, au vrut să-i ia ca să-i îngrijească, nu numai mănăstirile, ci și unele chilii, dar ei n-au primit. În chilia lor au trăit multe experiențe dumnezeiești și de aceea nu-i lăsa inima să se despartă de acel loc dumnezeiesc, dar și pentru că, având suflete nobile, nu voiau să devină o greutate pentru alții.

Într-o zi, când i-am cercetat, povestește părintele Paisie Aghioritul, *înaintând spre chilia Bătrânului Filaret am simțit o mireasmă nespusă. De îndată ce am deschis ușa chiliei lui, am simțit o mireasmă și mai puternică. Dar ce să văd? Sărmanul bătrânel era căzut și atât de înțepenit încât nu se mai putea ridica, nici nu mai putea respira. Atunci l-am ridicat, iar el a început încet-încet să respire și prin semne mi-a arătat că vrea să-l acopăr. Nu îi mai rămăsese sânge și de aceea îi era tare frig. Și deși, omenește vorbind, ar fi trebuit atât dușumeaua cât și bătrânul să miroase urât din pricina lichidului ce curgea continuu din picioarele lui, însă toate răspândeau mireasmă, pentru că avea un suflet binemirositor. Când l-am văzut în starea aceasta, l-am rugat pe părintele Vartolomeu să-mi dea voie să rămân la chilia lor ca să-i ajut, dar el n-a primit. Mi-a spus să vin a doua zi și astfel am fost nevoit să mă întorc la chilia mea. Dar în noaptea aceea, ce mi s-a întâmplat? În timp ce rosteam rugăciunea „Doamne Iisuse...” pentru Miezonoptică, ce să văd?... Văd pe Bătrânul Filaret cu o față luminoasă ca a unui copil de doisprezece ani, că se urcă spre cer într-o lumină cerească. Din aceasta am înțeles că sufletul lui curat se odihnise întru Domnul.*

Era ziua de 1 iunie 1975. A adormit la vârsta de optzeci și trei de ani.

Să avem binecuvântarea lui. Amin.

I.-G.

Pe drumul istoriei (6)

EVENIMENTE CE VOR INFLUENȚA LUMEA PÂNĂ AZI

- secolul al VI-lea -

Secolul al VI-lea a însemnat **renumerotarea anilor** în funcție de evenimentul considerat de acum central pentru istoria lumii: Nașterea Mântuitorului. Iar sfârșitul secolului a adus una dintre cele mai grave erezii care vor sfâșia ulterior Biserica în două: **Filioque**, purcederea Duhului și de la Fiul, susținută acum de o parte a occidentalilor.

Între ele se află vremuri de restriște pentru Apus, în care Italia și Spania gem sub stăpânirea plină de jafuri a popoarelor migratoare, în timp ce Imperiul bizantin înflorește prin întărirea Bisericii, a legilor și prin înfrumusețarea cu lăcașuri ce vor deveni modele pentru următoarele veacuri.

- anul **512** *Sf. Genevieva* a Parisului trece la Domnul.

- **527** Sf. Dionisie Exiguul *calculează data Nașterii Mântuitorului,* ceea ce va deveni anul 1 al istoriei, în Italia, apoi în Franța și în alte părți ale Europei.

- **529** Universitatea păgână din Atena este închisă și înlocuită cu *Universitatea creștină din Constantinopol*.

Adormirea Sfântului Teodosie cel Mare, fondatorul vieții monahale de obște.

Corpus Juris Civilis (Codul de Drept Civil) al lui Iustinian I este emis în perioada 529–534; era o colecție de opere fundamentale ale jurisprudenței romane, în patru volume: în final acesta avea să devină temelia tuturor legilor civile, de asemenea influențând și dreptul canonic .

- **532** Iustinian I ordonă construirea unei noi catedrale: era *începutul construirii catedralei Sfânta Sofia* din Constantinopol.

- **534-539** *Malta și Ravenna devin provincii bizantine* (urmele ocupației grecești se văd până astăzi în frescele bisericilor).

- **541** Iacov Baradeus, episcop de Edessa, organizează *Biserica iacobită (necalcedoniană) în vestul Siriei*, care apoi se extinde în Armenia și Egipt.

- **553** *Al cincilea Sinod Ecumenic* are loc la Constantinopol.

- **563** *Resfințirea catedralei Sf. Sofia* din Constantinopol, după reconstruirea cupolei prăbușite.

Sf. Columba din Irlanda ajunge în insula Iona și înființează acolo o mănăstirea, începându-și misiunea printre picți (strămoșii scoțienilor).

- **570 Nașterea lui *Mohamed***, fondatorul Islamului .

- **580 *Slavii încep să migreze* către Balcani și Grecia**.

- **589** La Sinodul din Toledo în Spania, *formula Filioque este adăugată* la Crezul Niceo-Constantinopolitan în încercarea de a combate arianismul .

- **590** Un misionarul irlandez, *Sfântul Columban*, fondează mănăstiri în Franța (la Luxeuil, în Burgundia).

- **596** Sfântul Grigorie Dialogul trimite *misionari-călugări în sudul Britaniei* pentru a-i converti pe păgâni.

Pe lângă evenimentele bisericești, trebuie să mai remarcăm câteva noutăți ale istoriei care au apărut în secolul al VI-lea:

- 522 romanii aduc viermi de mătase din China și încep creșterea lor pe scară largă pentru a obține mătasea, material mult prețuit de cei avuți.

- 541-549 „ciuma lui Iustinian" este prima epidemie de ciumă bubonică din istoria cunoscută. Procopie istoricul consemnează peste 10.000 de morți zilnic la Constantinopol, în zilele de maximă răspândire a virusului. Deși par un număr imens, ciuma lui Iustinian s-a întins în spațiu și în timp în toată Europa, până în sec. VIII, fiind **dintre cele mai mortale boli din istorie: între 15-100 milioane de morți (până la jumătate din populația continentului).**

Tâlcuiri

Cel mai înfricoșător VERSET

Pr. Philip Hall, Anglia

Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.
(Matei 8, 34; 9, 1)

Unde am putea merge pentru a-L găsi pe Dumnezeu? Poate într-un pelerinaj deosebit, la Ierusalim sau în alte locuri sfinte. Poate trebuie să mergi la Efes, căutând printre ruine creștine, sau în Athos, ori la vreo mănăstire celebră îndepărtată. Sau poate trebuie să afli vreun om deosebit, un pustnic, un părinte îmbunătățit sau un episcop care să-ți spună cum să-L afli pe Hristos.

Ba, poate înainte de aceste întâlniri, ar trebui să înveți mai multe despre cele care te pot duce la Dumnezeu: rugăciunea, postul etc. Sau poate te gândești să faci ceva concret: să stai într-un picior ani în șir sau să te retragi în singurătate meditând, sau să te înfrânezi, mâncând doar o frunză de varză toată săptămâna.

Au fost oameni care au făcut toate aceste lucruri în decursul istoriei și te întrebi dacă tu vei fi în stare de așa ceva ca să ajungi în apropierea lui Dumnezeu, precum ei au reușit.

Însă, oricât ai face și oricine ai fi, nu tu ești cel care Îl găsești pe Dumnezeu, ci El te află pe tine. El vine spre tine, așa cum a făcut în ținutul Gadarenilor. Hristos a mers direct spre mormintele unde trăiau chinuiți de demoni doi oameni și face curățenie în acel loc și în viața lor, după cum dorește să vină și întru noi spre a ne curăța.

Și acum vine unul dintre cele mai înfricoșătoare versete care s-au scris: „**toată** cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor". Ce poate fi mai îngrozitor decât această rugăminte, atunci când Dumnezeu vine în locul cel mai distrus al inimii tale ca să-l curețe, iar tu Îl rogi să plece? Adică, erai mulțumit să trăiești cu demonii tăi și izgonirea lor de către Hristos nu ți-a fost pe plac.

Însă nu acesta este cel mai înfricoșător verset din Biblie, ci următorul: „Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa". L-au rugat să plece din ținutul lor și **Hristos chiar a plecat**. Dacă Îi cerem lui Dumnezeu să plece, El va face exact așa, căci Hristos nu rămâne unde nu este dorit.

Așa că, orice vom face, dacă Hristos vine ca să curețe sufletul nostru, chiar dacă nouă nu ni se pare sau nu ne place, să nu-L lăsăm mai apoi să plece. Să-L rugăm cu stăruință să rămână, căci chiar va rămâne în inima și pe buzele noastre, în mijlocul atâtor demoni, pentru a-i scoate cu totul din făptura Sa.

Versuri

Cumințenia pământului

Ana Blandiana

E mare, greu de urnit și răbdătoare,
Dac-o lovești, durerile sunt simțite, dar tac,
E mare, de-aceea poate să stea nemișcată,
Poate să vorbească doar o dată sau de două ori într-un veac.

Știm că există, trupul ei mare
Știm că ne sprijină dacă-am greși,
Știm că nu poate să moară, că lângă sânii ei
Putem să ne-ntoarcem copii.

Și-atunci când aerul se va face cald și mătăsos între noi,
Când nu ne vom teme unii de alții, de vânt,
Vom ști că vorbește Cumințenia pământului,
Cumințenia acestui pământ.